

145, 693

QVÆSTIO MEDICA,

CARDINALITHI DISPUTATIONIBVS,

MANE DISCVTIENDA,

IN SCHOLIS MEDICORVM,

Die Iovis 4. Aprilis.

M. IACOBO MENTE L.

DOCTORE MEDICO, PRÆSIDE.

Est-ne Lotium χλωπας excrementum?

I.

VT Mens studiis & contemplationibus variis;
Sic Corpus alimentis & bonæ notæ fulturis, vi-
get ac sustinetur. Atque ut illa proponere amat, ac
præmittere quædam prolegomena, priusquàm victuri
alicujus, & solidæ pleni eruditionis Operis, Genium
animamq; affignet & expomat: Ita & illud ad istas sibi
propriùs conciliandas & penitiùs aptandas; plures &
diversos earum apparatus, antè desiderat. Neque enim
res ulla, quæ nutriendi facultate pollet, depræsentia
nos alit; & protinùs atque assumpta est, in substantiam
nostram faceffit; Sed ἀλλοιώσεις ipsa complures, præ su-
beat, necesse est. Hinc coctio (quæ à manfis incipit, ac
per stomachum, lactes, lacteas, ἀδινώδη πινὰ σώματα,
ac meatum χυλοδόχον, venasque solennes ad cor dedu-

eta, tandem per arterias perficitur in membris,) à Medicis majoris subsellij & elegantioribus, non abs re distribuitur in tres Classes: *χλωπιν* nimirum, *αἱμάτωσιν* & *οἰώσιν*.

I I.

XΥΛΩΣΙΣ est cibi potûsque in materiam cremori similem, conversio, in stomacho adornata; quæ inde ad lactes devoluta, ac sordibus quibus tum primò urgetur, crassioribus, *ὅθεν τῶν μεζοχλῶν* expedita, immunis & vacua; ad lacteas venas & glandulosa Corpora, (de quibus post Herophilum, præstantissimum veterum Anatomicum, meminit ipse Galenus) ope portionis illius, quæ cum fulturis hauritur, quæque officio huic maximè comparatur, paulò amplioris, secedit: & eo munere defuncta, proleçtatur à glandulis, quæ accubant ipsis Renibus, totòque adeò ipsorum corpore: Quod constat ex fibris quamplurimis & nervulis, canaliculis atque meatulis, variisque ac mirificis Elicibus aliis, per quos nimirum, serosa illuvies in pelvim rivatur: & ab Vreteribus, implantatis ibidem, fertur in vesicam: Vbi tunc tantùm Vrina seu Lotium, *χλώσεως* excrementum, edici haberique meretur. Ite nunc, & magnis, si Dîs placet, Auguriorum ab Vrinâ ductorum, cogitationibus, de humorum *ὑποαρεῶν* & conditione, ut & de corporis statu, pectora vestra implete, triumphate. I I I.

PPRIMAM illam Coctionis in ventriculo, seu, ut cum Petronio ludamus, Multispultario, Classẽ; horis ut plurimum, quaternis absolvendam, excipit *αἱμάτωσις*; quæ est Chyli per venas secessus ad Impluvium (Receptaculi nomine, Recetiores indigitavere) ut illi

non tantùm magis ac magis appararetur, Sed & quod majùs est, ut Lotium, quo inebriatur & prægravatur rùm nimium; exueret atque deponeret: Inde transditur in vas *χυλόδοχον*; & ab eo se se efferens, incredibili & planè mirandâ vi Naturæ; sub jecore, diaphragmate & universo thorace, ad subclavias usque; & ab illis ad cavam descendentem; & ita progrediendo in dextrum cordis ventriculum irrepens; hincque in pulmonem per venam arteriosam, ipsi recreando atque nutriendo dicatam, assurgens; at ab eo, per arteriam venosam declinans, in lævum *θάλαμον* cordis, Arteriarum fontis, *καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς θερμότητος καὶ τῆς ξυῦ* perducitur, *ἐκ δὲ κεντρίας* efficitur, summamque acquirit, atque *ὁμοιωσὶς* interveniente, corpus sustentandi caractere, donatur.

I V.

O ΜΟΙΩΣΙΣ est sanguinis optimi serique sui compotis: nec præterea tamen uniusmodi, sed pro ratione partium temperamenti & muneris; biliofi, pituitosi, melancholici, & sui generis (*Non omnibus unum, quod placet: Hæc spinas colligit, illa rosas.*) è Diribitorio communi seu ventriculo lævo cordis per arterias, nunquam autem per venas, in corporis substantiam, conversio. Quod ut ritè præstetur, votisque suis abundè natura gaudeat; à corde Microcosmi nostri Sole, Corpus bipartitur utrimque, *ἀνω καὶ κάτω*, quò nempe faciliùs, & obice nullo, *ἐκμελεως* & gratiofus ille humor, membris allaberetur, ipsa foveret, & benignè solaretur.

V.

P RÆCLARÆ & admirandæ *λειτουργίας* hujusce Negotium, sic accuratum, sic planum, sic deni-

que consentaneum naturæ; quia Veteres latuit, & ἀδ-
 ξον huc usque; imò (Ciceronis, romanæ Sirenis par-
 cant Manes) inopinabile, remansit? An ideo nobis fe-
 liciùs & rectiùs institutis, de eo quidpiam, venturis
 profuturum sæculis, ne mutire tantum, fas fuerit? Et si
 fortè quis quid unquam didicerit, aut docuerit perpe-
 ram: illud postmodum melius instructo & sagaciori,
 revocare aut dediscere, non licebit? Quænam philo-
 sophandi hæc ratio, amabo vos; qui ne paratas qui-
 dem Artes vel pulcherrimas & utilissimas, audemus
 cognoscere? Quasi Ingenia nostra à Quinquatribus
 Minervæ, interdicto Naturæ, summoveantur: & ita
 quòd ratiocinatione convincimus, & ἀντιψία ipsa de-
 monstrat, rejicere condeceat? Verum enimverò; Quid
 manifestius est quàm Lotiũ nec debere nec posse per
 venas, quas vocant Emulgentes, in Renes deflecti?
 quæ tantum abest, ut eam, quam ferunt materiam eò
 corrivent: Quin potius aliò, vice versâ divertens ipsa,
 refugit ad cavam, dextrum cor erga, ruentem; inde per
 amplum illius cavum penetrans, unà cum chylo huc
 desuper, appellente, miscetur. Nec utique per arte-
 rias, utpote quibus malè conveniret cum obscœnissi-
 mis & spurcissimis saccati humoris seriis, quæ nun-
 quam unâ in sede simul morari, sustinerent.

Est ergo Lotium χολώσας excrementum.

Proponebat Lutetiæ L V D O V I C V S G A Y A N T,
 Parisinus, A. R. S. H. M. DC. LXIX.

Ex Typographia F. MUGUET, via Citharæ.